

Blokk-világ ciklus

A „pi-pi-rnyeteg“

Öreg pipit hozott az öreg néni
 (Katának a mája kellene
 — a múlttétijét megette
 az kopasztva jött
 ez élve)
 Letették a konyhába a köre:
 „— A lába meg van kötve!
 — jó kövér —
 csupán a nyaka ösztövért
 mert csóré
 — egy újságot nyomjon alája
 míg levágja Tyityi-nyánya“

Lányom hátrált (egyéveske)
 hibridszemekkel leste
 mit is kotyog a bestye szörnyetegje:
 — pipirnyetegje.

Ilyet nem látott (tollasan)
 Csak evett;
 szemmel ellátni nem kellett
 a babának nem nevezett
 izlandi szerzetet;
 vízzel kínálni átallottam
 (álmokságnak tartottam)
 a végén azt hiszi (a blokkban)
 tojni tartjuk (okkal)
 s ha dűrván becsapjuk:
 csúfabb lesz tyúkhalála:
 álszentül fut a kés nyakára;
 a gyermek az állatot azért
 — bár címszóként —
 steril-messziről de élve lássa
 hisz a természet beássa magát
 akkor a lelkébe
 s mint egy kintfelejtett kéve:
 hullat ott fontos magvakat
 töretlen búza-aljakat (épülésre)
 csibe-szárnyas emberkének

(Jó . . . . . jó
 Mája van . . . . .
 Tollas még . . . . .
 Lesz épülés is . . . . . !)
 „Kétszer kopasztunk“
 (Magamban mondtam)
 S a kötést
 — bár engem vágott jobban —
 nem oldtam le róla:
 hadd értse a bánásból (a tyúk)
 csak azért él még
 hogy meg ne büdösödjék;

Finta Edit:
Evolúció

mécse-füstje pusztán
húsát konzerválja fél órára
(a madzag is azért vágja)
bár (mint lény!)
higgye el: — Nekem
mindennél többet jelent
hisz képviseli a természetet
(én-másik felem)
ezért tisztetem:
magamis-forrázó
csóré igazsággal:
kopasz-cementes logikával
e körengetegben:
a Györgyfalvi negyedben
hol vetett a fű már
a bokrok neveltek
(vagy mind elfutnak)
a nádak nem ringadoznak
(mert szivattyúznak)
— ketreceben se ülhetek veled!
mert feljelentenek
széprentásért
piszkításért

tyúktartásért

nem fogta a dolgot:
kotyogott guggolt
diskurált türelmeskedett
s a csempéről igyekve
falat evett

lányom visítva elrebbent
— szeméből valami kiesett —
aznap nem evett
reszketve hozzáműjt:
valamit megsejtett.

Most mire gondolsz, szívem?

Nincs számomra gyötrelmesebb pillanat, mint az, amikor az olvasó megkérdi: mondja, hol leste el a témát? Ilyenkor a művészet „magasabbrendű” közérzetéből hirtelen alázuhanok valami sötét és homályos jégbarlangba, s ijedtemben soha nem tudok elfogadható választ adni. Hiszen már a kódex-másoló barát munkáját is többre becsülték az egyszerű kopírozásnál; hogyan képzelik tehát, hogy az író épp csak bekukkintott valamely kulcslyukon, s utána hazaszaladt megírni a *Háború és békét*?

De bármilyen ostoba és riasztó is ez a hiedelem, egy „ellesett” témára mégis pontosan emlékszem. *Önkéntes rózsák Sodomában* című kisregényem például a következő előzmények lökésére indult el a megírás útján: egy reggel éppen az ablaknál álltam, és lebámultam az utcára, igyekezvén pihentető módon kikapcsolni mindenféle kényszerű elmélkedést, amikor mögöttem megszólalt egy kedves női hang: most mire gondolsz?

És hiába volt jószándékú, sőt egyenesen dédelgető a kérdés, mert egyszerűen ijedt lettem és zavart, azt is mondhatnám: ingerült, mert ezúttal már a szeretet is megszarolta egyetlen önfelédtt pillanatomat. Mit felelhettem volna az érdeklődésre? Elkezdtem azon gondolkodni, hogy az imént valóban